Mizah

İDARE HEYETİ TOPLANTISI!

— Arkadaşlar. bizi istemiyorlarmış. Artık çekilelim.

— Ya işleri kim görecek?!

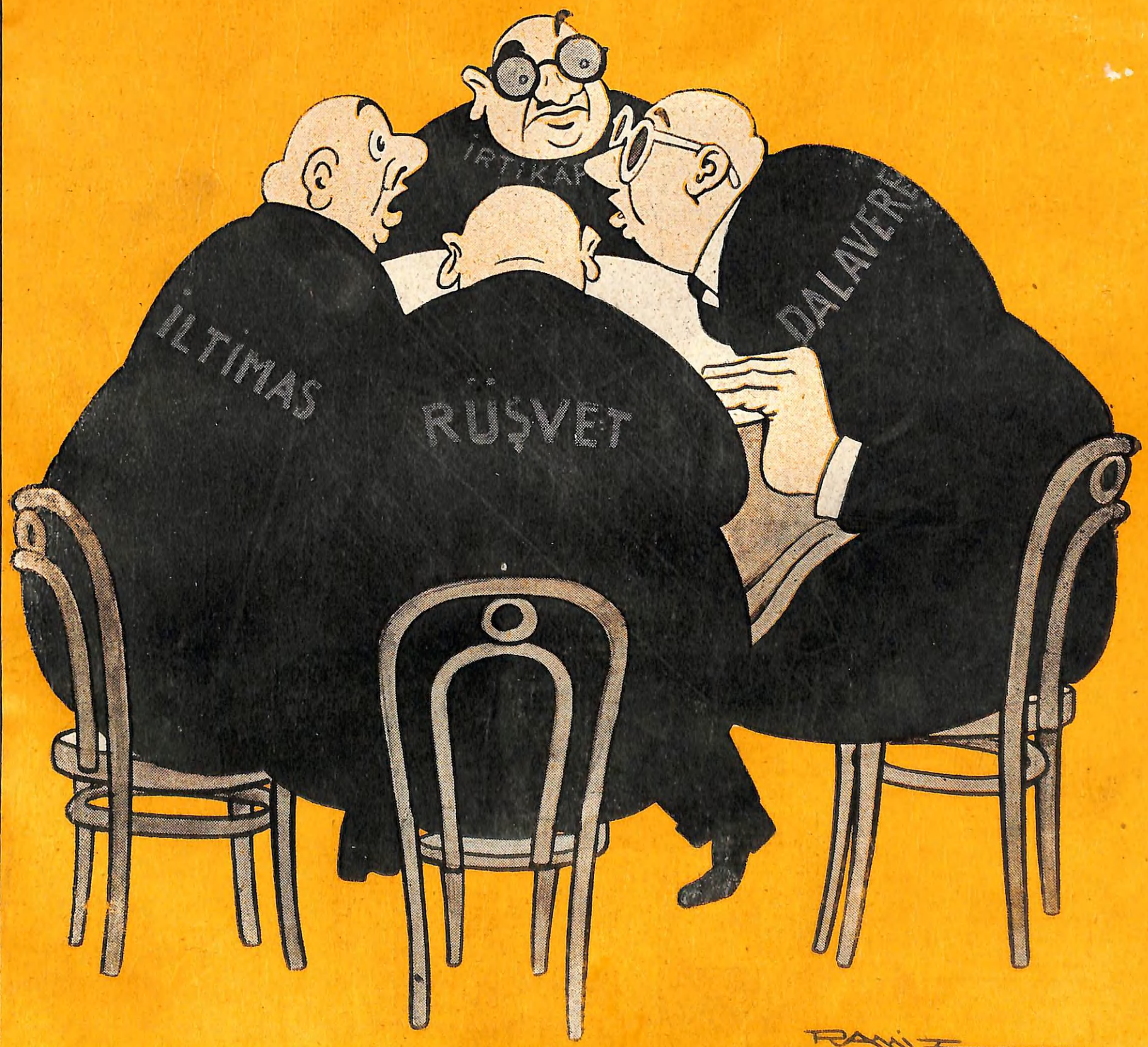

RAMİ

FIKRALAR

MEKTUP

— Ahmet sana olan borcunu vermiş ha?

— Evet, verdi .

— Peki, nasıl koparabildin?

— Bir mektupla.

— Nasıl bir mektupla?

— Karım burada yokken benden para istemek için yazdığı mektupların en şiddetli cümlelerini bir araya topladım...

ANLAŞMA

Asaf Halet Çelebi yine parasız kalmıştı .Bir arkadaşına başvurdu.

Arkadaşı sordu :

— Ne kadar?

Asaf güldü:

— Vallahi, malûm işte, birader: Sekizden on ikiye kadar.

ADAMINA GÖRE

Üstad Ercümend Ekrem bir arkadaşını görmeye gitmişti. Kapıyı açan hizmetçi sordu:

— Alacaklı mısınız? Vereceklimisiniz? Yoksa ahbabı mısınız?

Ercümend Ekrem gülümsiyerek cevap verdi:

— Her üçü de!

— O halde beyefendi bugün gelmiyecek; akşama gelecek; evdedir buyurun!

TAZELİK

Hamiyet Yüceses kırkyılda bir Balıkpazarını dolaşıyordu. Balıkçılardan biri ona işportayı gösterdi :

— Balıklarımız denizden yeni çıktı, bayan... Bakın, nasıl oynuyor! Daha canlı!

Hamiyet Yüceses mukabelede gecikmedi:

— Canlı olabilir, dedi. Fakat acaba taze mi?

BİRE BİR

Adli Hekim doktor Fahri Can'a bir hasta müracaat etti. Doktor muayeneden sonra, reçeteyi yazıp verdi. Hasta, bir göz attı ve:

— Hastalığın geçmesi için bir şişesi kâfi mi? diye sordu.

— Kâfi, kâfi !Şimdiye kadar kime bu ilâcı yazdımsa bir daha beni görmeye gelmedi!

İYİ MAL

Bir adam Necmi Rızanın mağazasından içeri girdi :

— Bir çift kadın çorabı istiyorum ,dedi.

Necmi Rıza hemen atıldı :

— Hay hay, beyefendi. Hanımınız için mi olacak, yoksa daha iyi bir mal çıkaralım mı?

GÖRÜNMİYEN KÖY

Karaköy Eczanesi sahibi Hasan Hüsnü vaktiyle bir arkadaşına şöyle sitem etmişti :

— Hani senin tavsiyenle bir adamı veznedarlığa almıştım.

— Evet.

— Pek dürüst bir adama benzemiyor galiba.

— Yok canım! Görünüşe bakma...

Hasan Hüsnü arkadaşını tasdik etti :

— Görünüşüne değil, bir haftadanberi görünmeyişine bakarak bu hükmü veriyorum!

OĞLUNA BAK...

Geçenlerde terzi İzzetç bir adam geldi ve:

— Oğlum size elbise diktirmiş, üç senedir parasını vermemiş, öyle mi? diye sordu.

Terzi İzzet ümitle hemen:

— Evet, efendim, dedi. Oğlunuzun borcunu mu vereceksiniz?

Adam sâkin bir tavırla cevap verdi :

— Hayır. Ayni şartlarla ben de bir elbise yaptırmak istiyorum da.

BORÇ

Birisinden bahsediyorlar ve:

— Boğazına kadar borç içinde, diyorlardı .

Dinliyenlerden biri sordu:

— Yok canım? Sahi mi?

Doğan Nadi izah etti:

— Evet, elbisesi veresiye. Yalnız şapkasını peşin para ile almış.

TEHLİKESİZ

— Teşekkür ederim, oğlum Kızımı denizde boğulmaktan kurtarmışsınız. Kendinizi denize attığınız zaman giriştiğiniz işin tehlikesini bilmem biliyor muydunuz?

— Hayır, efendim. Bu işin benim için hiç bir tehlikesi yoktu. Çünkü; evvelâ gayet iyi yüzme bilirim; sonra, evliyim...

Birinciden daha güzel olan

2.sayısını bekleyin

PERA

Sayı: 141

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idaren eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Cumhuriyet matbaası - İstanbul

Sayı: 141 — Cilt 6. FİATI 25 KURUŞTUR 18 Mart 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Bostan Patlıcanı

MEVKİİN verdiği büyüklük insana muhiti küçük gösteriyor. Bu itibarla nice nice şahsiyetler görülür ki kendi çöplüğünde eşinip öttükleri zaman gayet cana yakın, tatlı adamlardır. Fakat bir kere o çöplükten fırlayıp da ikbal cebelinin cebrutuna tırmandılar mı? Artık kâinat onlara bir pire kadar bile gözükmüyor. O zaman dert dinliyen kim? Derde derman olan kim?

Balıkpazarında gülle fabrikası olsa gören yok. Sarayburnunda torpil fabrikası patlasa duyan yok. Ortalığı havagazi sarsa koku alan yok. Hep bunlar hazmedilmiyen büyüklüklerin hislere musallat eylediği marazlardır.

Köylünün biri iş aramak üzere İstanbula gelmiş, biraz dolaşmış, karnı acıkmış, bir fırından biraz ekmek, bakkaldan bir parça peynir almış... Bakkal dükkânının yanındaki manavda da siyah kabuklu kavak incirleri görmüş... O ana kadar tatmadığı bu meyvadan da birkaç tane almış. Yemiş ve pek hoşuna gitmiş. Ondan sonra artık mevsimin sonuna kadar bu inciri ekmeğine katık etmiş... Köylü iş bulamamış; köyüne dönmeğe karar vermiş... Giderken bir zerzavatçıda bostan patlıcanları görmüş. Kavak incirinin büyüğü diye bir kaç tane almış, bir kenara çömelerek peynir ekmeği yedikten sonra patlıcanı ısırınca ağzı burulmuş yiyememiş:

— Sen ,demiş, yine osun! Fakat büyümüş, berbat olmuşsun!

MİZAHCI

İSTANBUL VİLÂYETİNDE HALKA KOLAYLIK OLSUN DİYE BİR (ŞİKÂYET BÜROSU) AÇILDI..

Halk — Kimseye etmem şikâyet, Ağlarım ben hâlime!..

Za'f-ı telif

Refi' Cevad Ulunay

Mizah, bir lâtife gazetesidir; şiârı okuyucularını eğlendirmektir. Bu yazının başlığına bakıp da kari'lere edebiyat dersi vereceğimizi zannetmeyiniz. Fakat işin tadını anlamak için (za'f-ı-te'lif) denilen bu ifade hatasını anlatmak icap eder. (Za'f-ı-te'lif) bir fikri ifade ederken kelimeleri lâyıkiyle istif edememek yüzünden muhatabını yanlış anlamağa sevketmektir. Hülâsa bugün çoğu gazetelerde görülen yanlış cümlelerdir .

Geçen gün bir roman ilânı gördüm:

«Bu eser, bizim iç yüzümüzdür. İtirafa cesaret edemediğimiz kusurlarımızla, zaaflarımızla, acizlerimizle pek yakında başlıyoruz.»

Yine bir gün şöyle başlıyan bir cümle vardı:

«Anıra anıra koşarak çifte atan Ahmedin eşeği bir çocuk yaralamıştır.»

Anıran, çifte atan Ahmet mi, Eşek mi?

En kuvvetli za'f-ı-te'lif nümunesini merhum Abdurrahman Şeref Bey yapmıştır:

Galatasaray müdürü iken bir gün haylâz bir çocuğu odasına çağırtmış ve ona nasihat ederken şöyle söylemiş:

— Adam ol baban gibi eşek olma!

Çocuk, bundan fevkalâde alınarak, o zaman sarayın en nüfuzlu şahsiyetlerinden biri olan babasına şikâyet etmiş. O da izahat almak için hemen mektebe gelmiş.

— Müdür beyefendi! Siz oğlumun önünde beni fena halde tahkir etmişsiniz. Bundan son derece müteessir oldum.

Abdurrahman Şeref Bey söze başlarken biraz kekeler ve gözlerini kapardı... Yine öyle yapmış ve:

— Tahkir mi etmişim? demiş, hayret! Ne demişim?

— Oğluma: Adam ol baban gibi eşek olma, demişsiniz.

Abdurrahman Şeref:

— Evet! demiş. Bu cümleyi söyledim .Fakat bunda sizi tahkir edecek ne var? Ben adam ol baban gibi dedikten sonra durakladım ve ilâve eyledim. Eşek olma. Yani baban gibi adam ol, eşek olma dedim.

Çocuğun babası itizar etmiş...

Za'f-ı-te'liflerin parlaklarından birini de «Mahşer midillisi» namiyle anılan «Gidiş müdürü Kâmil Bey» yapmıştır.

Sultan Aziz, Üçüncü Napolyona hediye olarak bir at gönderir ve hayvanı götürmek üzere Kâmil Bey memur edilir. Yola çıkar, Marsilyaya varınca Kâmil Bey Sadrazam Fuat Paşaya Fransızca şu telgrafı gönderir:

«Ben hayvan Marsilyaya vasıl olundu.»

Fuat Paşa, derhal şu cevabı verir:

«Siz hayvan Parise hareket ediniz.»

Bunların şaheseri cahil bir kâhyanın bir seyis hakkında defterine düştüğü kayıttır:

Ay başında kâhya, defteri ile Molla Beyin huzuruna çıkmış... Efendi gözlüğünü takmış, şöyle okumuş:

«Ahırda saman yabası ile arpa yiyen efendinin katırını döğdüğü için seyis Osmana izin verilmiştir.»

— *Benim çalışkan oğullarım, işte size şu teneke fabrikasını bırakıyorum. Yöreyim sizi iki sene sonra benim yibi birer çuval altınla siz de Filistine yeliniz !*

Kadın Fıkraları

CABASI

Patron içeri girdiği zaman kâtibiyle daktilosunu birbirlerinin boynuna sarılmış vaziyette buldu:

— Nedir bu hal! diye haykırdı. Utanmıyor musunuz? Ben size bunun için mi maaş veriyorum!

Kâtip derhal cevabı yetiştirdi:

— Hayır, efendim. Bunu parasız yapıyoruz.

HA GAYRET !

Neclâ Leylâya anlatıyordu:

— Evlenmem yüzde doksan tahakkuk etmek üzere.

— Ya, öyle mi?

— Evet. Ben istiyorum, annem istiyor, babam istiyor, ablam istiyor, ağabeyim istiyor, teyzem istiyor, halam istiyor, amcam istiyor, dayım istiyor...

— Desene dört nal hazır, iş yalnız bir eşeğe kalıyor!

— *Aman doktor, ocağınıza düştük.. Sessiz sadasız bir adamdı, şimdi kendini diktatör zannediyor.*

— *Çoktanberi mi?*

— *Hayır, sandalyaya çıktığındanberi!*

Fahriyye

Kalbi sâf olmıyan insân ile ülfet etmem
Az yerim, az içerim; kimseye minnet etmem

Vardır ahdim benim, ebnâ-yi beşerden birine
-Babamın oğlu dahî olsa- kefâlet etmem

Bağlayıp esbimi bir merteğe, yahut kazığa
Üç düğüm vurmadan Allaha emânet etmem

Bana t'aneylemeyin câmiye gelmez diyerek
Halka göstermek için Hakka ibâdet etmem

İnse hattâ yere zenbîl ile gökten, asla
Şahs-ı nâdân ile te'sîs-i uhuvvet etmem

Olsalar Hazret-i Peygamberin ahfâdı bile
Halka zulm eyleyen insanlara hürmet etmem

Geçemem müfrit olanlarla cedelden ammâ
İ'tidâl ehline bir veçhile savlet etmem

Bana varsın, diyeceklerse desinler ahmak
Ölürüm, dâvet-i eclâfa icâbet etmem

Bir kemik parçası kapmak, yalamak hırsiyle
Kimsenin keyfine, arzûsuna hizmet etmem

Yok gözüm (Fâzıl)ı devran gibi yükseklerde
Bu sebebden ki apartmanda ikaamet etmem

Bûse çalsam da o şûhun yanağından sık sık
Milletin mâlına el atmağa cür'et etmem

Edemez kendine hercâyi güzeller beni bend
Çünkü koklanmış olan güllere rağbet etmem

Göz çıkarmam, yapayım kaş diye mânend-i (Sazak)
Misl-i mîr-i (Bayur) ibrâz-ı huşûnet etmem

(Aldoğan) vâri binip yelkeni yok bir gemiye
Bahr-i cûşanda kürek çekmeğe gayret etmem

Söylemek istediğim sözleri vezneylemeden
Atılıp ortaya aptalca hitâbet etmem

Benzemem (Arvas)a asla, kalayın câhiliyim
Rasgelen âdemi tahkire cesâret etmem

Verdiğim yoksa da ağnâma zarar ey (Râsıd)
Çatmadan Parslara, Kaplanlara râhat etmem.

RÂSID

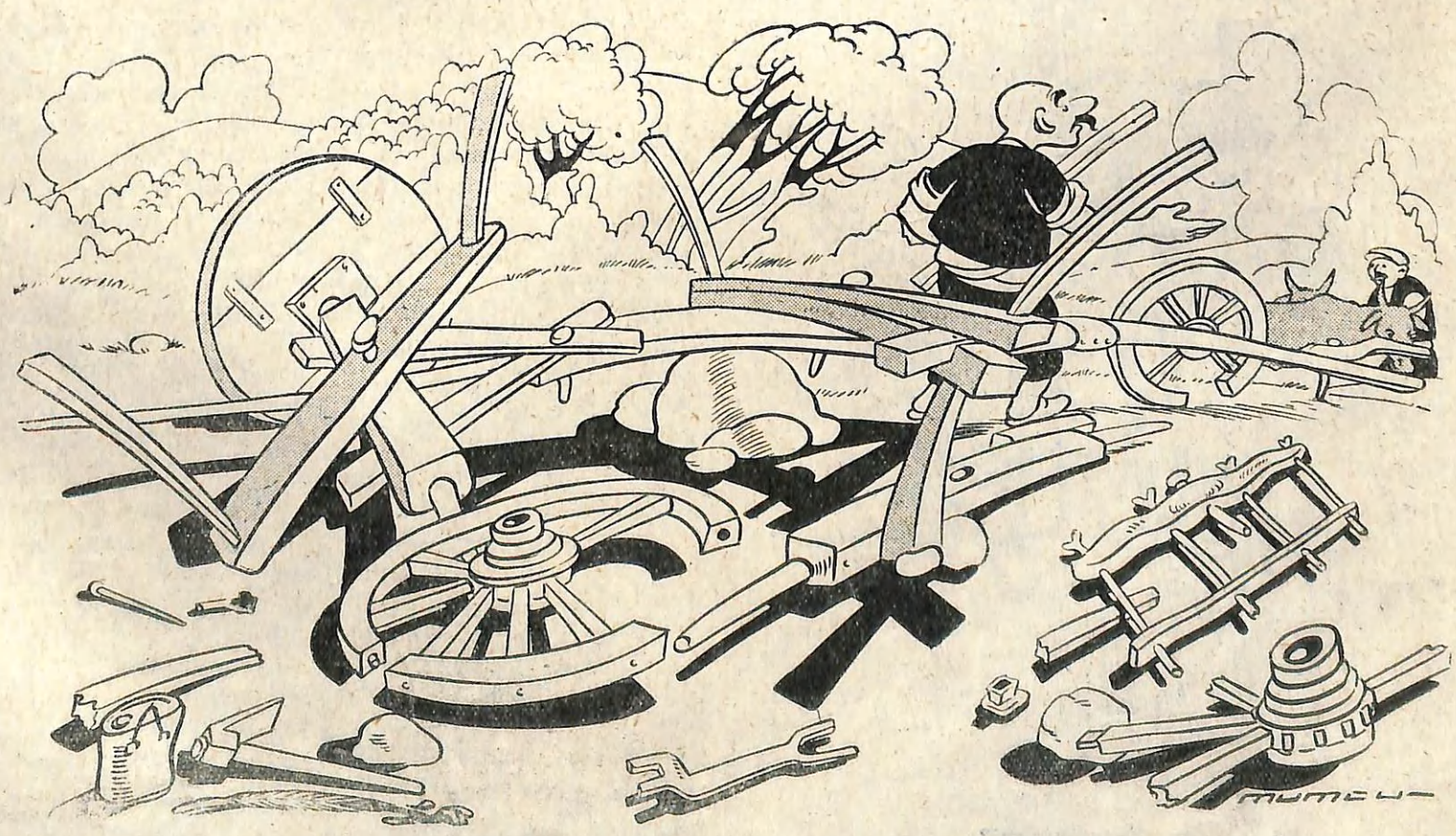

— Ülen iki saat oldu, hâlâ arabayı düzenliyemedin mi?
— Kolay mı ağam, bozukluğu kolay kolay hükûmet bile düzeltemiyor, benim arabanın lâfı mı olur!

Kurban Üsep

İstanbulun yetiştirdiği zarifler, nüktedanlar, nekreler, salon artistleri arasında Kurban Üsep en mutena bir yer işgal eden değerli bir sanatkârdır. O kadar ki sarakada Kambur Nazif kadar ince, buluşlarında merhum Muhsinle hemayar, taklitte merhum Kadıköylü Refikle boy ölçüşecek kadar kuvvetli, tatlılıkta Borazan Tevfiği hatırlatacak derecede yüksek bir iktidara sahipti .

Kurban Üsebin iki hüneri daha vardı. Biri şahıs taklidini Borazan Tevfik gibi yalnız lehçe ile değil ayni zamanda çehre ile de yapardı. Rasim merhumun «Şehir Mektupları» nda musikişinas Civan Ağayı taklit eylediği bir resmi vardır ki aslından farkolunmaz. Sonra yüzüne öyle işmizazlar verir ki bir çehrenin bu hale nasıl getirilebileceğine şaşmamak kabil değildir .

Bu büyük artistin ikinci hüneri de (Vantrilog) luğu idi. Bu hüner sesi istediği noktaya gönderebilmek kudreti idi. Ağzı belli belirsiz kımıldar; söylediği sözleri meselâ odanın, salonun bir köşesinden aksettirirdi. Üsebin bu hünerini en muvaffakiyetle kullandığı vak'a şudur:

Üsep, Masraf Nazırı Mustafa Paşanın evinde köpek meraklısı zengin bir çiftlik sahibi ile tanışır...

— Efendim, der, söylesem inanmazsınız. Bendeniz de sizin gibi köpek meraklısıyım; bende bir köpek var. Âdeta konuşuyor.

Adamcağız anlamaz:

— Yani çok zeki öyle mi? Bazan köpeklerde öyleleri vardır.

— Hayır efendim. Öyle değil. Konuşuyor, yani lâf ediyor.

Adamcağız güler:

— Haydi canım... Böyle şey olur mu? Ben böyle bir köpek bulsam avuç dolusu para verir alırım.

— Böyle hayvan satılır mı? Maamafih emrederseniz yarın getireyim. Konuşturayım... Dinlersiniz.

Sözleşirler. Üsep ertesi gün bir sokak köpeği alır; adamın evine götürür; salona çıkarlar; çiftlik sahibi gelir; Üsep hüneri sayesinde sadayı köpeğin ağzından aksettirerek:

— Merhaba beyim!

der; adam ürker; rüya gördüğünü zanneder.

— Amma da fasih konuşuyor ha...

deyince köpek cevap verir:

— Söylerim zahir!.. Daha sana neler anlatırım.

Zengin zat Üsebin eline ayağına düşer, iki yüz altına köpeği satın alır; Üsep paraları cebine koyar, tam çıkacağı sırada köpek bağırır:

Üsep paraları iade eder:

Sen beni sattın; paraları aldın... Ben de bundan sonra ağzımı açıp bir lâf edersem yuf benim ervahıma...

Usep paraları iade eder:

— Beğim ,der, ben bu hayvanı bilirim; gayet inatçıdır; ancak benim olduğum yerde konuşur; onun için paranızı alın... Tam bu sırada duvarda asılı duran bir resim:

— Üsep doğru söylüyor!

diye şehadet edince adam büsbütün şaşırır. Nihayet sanatkâr kendisine hünerini anlatır; çiftlik sahibi de iki yüz altını Üsebe bağışlar.

Üsep, kalabalıktan hoşlanmazdı. Ekseriya Büyükadaya giderken izdihamdan sıkılır iskeleye serbest çıkmak için birdenbire halkın ayaklarından doğru :

— Aman anneciğim... Çiğneniyorum!

diye bir çocuk feryadı kopartır ve herkes endişeyle açılınca o zaman ellerini sallaya sallaya iskeleye çıkardı .

Üsebin çehre taklidinde en muvaffak olduğu vak'a şudur:

Mustafa Paşa (Pertev Paşa-

Gazeteci — Ustad, Türkiyede musiki hareketlerini övüyorsunuz ama, kendi konserlerinizden başka bir şey dinlediniz mi?

Piyanist Cortot — Tabiî, Ankara radyosunda üç günde 48 plâk çaldılar!

BASIN BALOSUNDA :

— Karıcığım, içimde bir şey beni mütemadiyen bu gece rahatsız ediyor..

— Vicdan azabı mı?

— Hayır, yün fanile!.

— *Kocacığım, bana o gösterdiğim saati alırsan sana çok iyilik ederim.*
— *Ne yaparsın?*
— *Daima bir saat geri alırım, eve geç geldiğin anlaşılmaz!*

Tek kerame!

Şarap, kitap ve hitap...

Söz etmeyin de fakîrin şarâbı hakkında
Dilerseniz uzatın dil kitâbı hakkında

Kitâbı derledi çoktan münevverân-ı zamân
Karâr alındı şarâbın sevâbı hakkında

Ne halteder acabâ Âdem oğlu içmez de
Ne dersiniz bu suâlin cevâbı hakkında

Tekel hisâbına gayret yegâne maksadımız
Bu maksadın ne denir âb ü tâbı hakkında

Denir ki mu'cize-perdâzdır şu fırka-i Halk
Nedir bu aczi tasarruf hisâbı hakkında

Koyup hakîkati elbirliğiyle bir tarafa
Gelir lisâna saâdet serâbı hakkında

Tesâdüf etmiyoruz bir devâ bulan zâte
Efendi köylülerin ıztırâbı hakkında

Ümîdi yok sanırım bin dokuz yüz ellideki
Veleh-resân Kamutay intihâbı hakkında

Nedir sebeb ki şu cennet diyâr içinde, Ozan
Yazar neşîde cehennem azâbı hakkında .

AKILLI OZAN

nın pederi) Üsebi birkaç defa konağa çağırtmış, Üsep gitmemiş... Rastgeldikçe mazeret beyan etmiş, geleceğini vaadetmiş ,gününü kararlaştırmış, yine gitmemiş. Nihayet bir gün Paşa emir neferini çağırmış:

— Kumkapıya Üsep Efendinin evine gideceksin. Sana kapıyı o açar. Yakasından yapışıp alıp geleceksin. Yakasını bırakma kaçar ha... Haydi bakalım.

Nefer, Üsebin evine gitmiş. Kapıyı çalmış. Üsep açmış:

— Üsep Efendi sen misin?

— Evet, benim... Ne var?

— Şimdi seni Paşa istiyor.

Üsep giyinmek için müsaade rica eylese de nefere lâf anlatmak kabil mi? Elbisesini bile karşısında değiştirtir. Nihayet yola çıkarlar. Bir çeşmenin önünden geçerken sanatkâr durur.

— Hemşerim müsaade et de bir su içeyim, Hasan Hüseyin aşkına...

Muhafız bir şey söyliyemez... Üsep eğilir, su içerken bıyıklarını ağzının içine alır, fesi kulaklarına geçirir; gözlerini şaşı yapar, sırtını kamburlaştırır; yerinden doğrulur... Nefer bakar, deminki adam değil...

— Ulan! der, Üsep nerede?

Titrek bir ses :

— O da kim?.. Sakın demin yanında duran adam olmasın... hızlı hızlı şu tarafa gitti.

Nefer ,o istikamete saldırır. Üsep de başka bir yoldan Mustafa Paşaya gelir, arası iki saat geçer, zavallı nefer kan ter içinde konağa döner, Paşanın huzuruna çıkar; tam başına geleni anlatacağı sırada Üsebi Paşanın yanında görünce büsbütün alıklaşır ve bütün safvetiyle sorar:

— Efendi! Söyle bana... Sen beni Âdem misin, yoksa şeytan mı?

— *Evlenirsek beni emellerime kavuşturacak mısın dedim.*
— *Ne dedi?*
— *Emellerinin faturasını ver de bir düşüneyim, dedi!*

Hikâye

Gece misafiri

Yazan :

VİRGÜL

Yanıbaşında kocası horul horul uyurken kadının kalbi kütküt atıyordu: «Ya şimdi kapı açılıverirse...» diye.

Kapı açılıverirse ,hakikaten, felâket olacaktı. Çünkü, kocası vakıa mışıl mışıl uyuyordu ama, uykusu da pek hafifti. Ya kapının açıldığını duyar da uyanırsa...

... demeye kalmadı, civardaki mektebin saati ikiyi vurdu .

Kadının kalbi de bu sefer daha hızlı hızlı atmaya başladı. Neredeyse gelecekti. Çünkü barlar birde kapanır, dağılması bir buçuğu bulur, oradan buraya gelinceye kadar da iki olurdu.

Hesabında yanılmamıştı. Sokak kapısına anahtarın sokulduğunu duyar duymaz yerinden fırladı, yanıbaşındakini rahatsız etmemeye çalışarak yataktan indi, gürültü olmasın diye terliklerini bile giymeden koştu. Kendini taşlığa attı ve, içeri gireni tam hudutta karşılayıp önledi.

Karanlıkta onu belli-belirsiz bir şekilde seçebilmişti. Doğrusu, uzaktan sızan bir ışığın koyu zemini üzerinde onun geniş omuzlu, iri-yarı vücudunu kapkara bir gölge olarak görmüştü.

Başını yukarı doğru uzatarak elleriyle onu durdurdu ve havagazi fısıltısı kadar cansız bir sesle :

— «Gelme!» dedi. «Tren İzmitte yoldan çıkmış. Yolcular karşı istikametten gelen trenle İstanbula gelmişler. Yani, kocam evde. Çabuk tüy! Yoksa yanarız! Hadi, ben daha fazla kalmayım, belki uyanır... Aman, durma, kaç!»

Parmaklarının ucuna basa basa döndü, usulcacık odaya girdi. Daha soğumamış olan yerine yatıp yorganı başına çekti, uyur gibi yaptı. Oh! Hele şükür! Tehlikeyi atlatmıştı.

***

Sabahleyin uyandılar. Kadın kocasına döndü, kocası karısına döndü. Mahmur mahmur gülümsediler :

— Ne rahat uyumuşuz, değil mi?

— Ya, deliksiz bir uyku uyudum ,doğrusu.

— E, bende ne de olsa bir yol yorgunluğu var.

— Bende de iş yorgunluğu. Gündüz öyle yoruluyorum ki!

Esnediler .

— Bugün tren kalkacak mı?

— Kalkar zannediyorum.

— Kalkarsa gidecek misin?

— Değil mi ya? Ankarada işler bekliyor.

— Gitme canım!

— Olmaz. Nasıl olur?

— Gidersen yine cumartesiye mi geleceksin?

— Belli olmaz. İşler bitmezse pazartesi de kalırım da, artık salıya gelirim.

Kalktılar. Bey banyo dairesine girdi. Hanım mutfağa geçti.

Tam bu sırada telefon çaldı. Telefon banyo dairesine bir günlük yolda, mutfağa bir saniyelik mesafedeydi. Onun için, hanım açtı:

— Allo !Sen misin? Aman yavaş konuş! Bu telefon pek çınlıyor. Belki geliverir.

— Kim?

— (Alçak perdeden) Kim olacak, kocam .

— A! O Ankaraya gitmedi mi?

— Gitmedi ayol! Dün gece söyledim ya sana.

— Bana mı? Ne zaman?

— Canım. Dün gece, saat ikide, sen benim sana verdiğim anahtarla kapıyı açıp içeri girdiğin zaman...

Telefonun öbür tarafından bir kahkaha işitildi:

— Sen rüya görmüşsün, cicim !Ben dün gece gelmedim ki.

— Gelmedin mi?

— Gelmedim ya. Birdenbire hastalandım gelemedim.

Kadının kelimeleri boğazına dizilmişti :

— Peki... dün gece... saat ikide... içeri giren... karanlıkta kendisine... «kocam evde... çabuk kaç!» dediğim adam... sen değil miydin?

— Değildim...

— Ya kimdi?

— Onu bilmem...

***

Kadın, telefonu kapadığı gibi salona koştu. Gümüş şamdanların, nadide bibloların, antika halıların yerinde yeller esiyordu. Gece misafiri bir kere içeri girdikten sonra öyle kolay kolay tüymemişti!

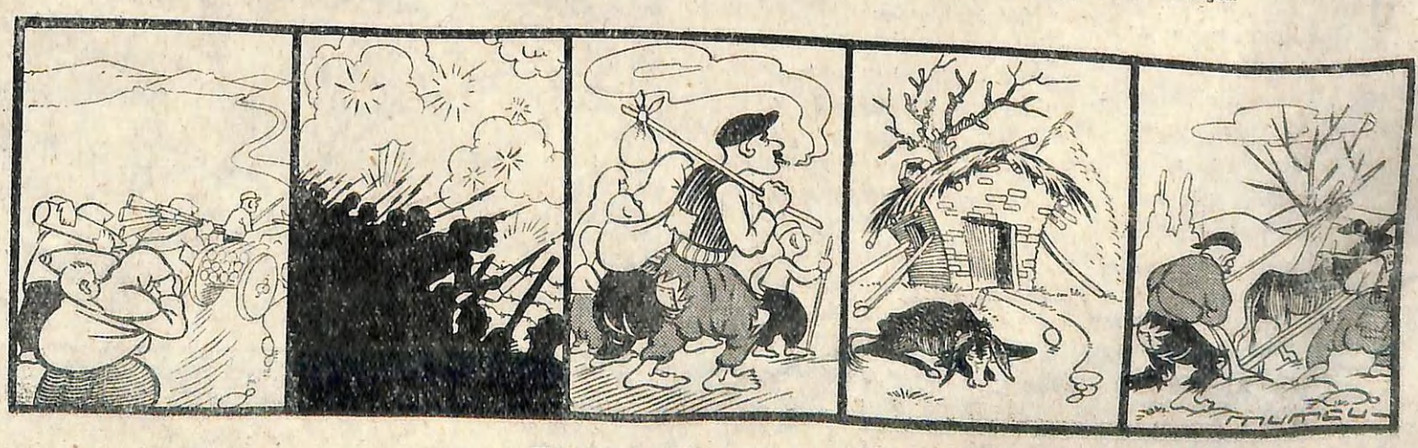

Köylü, kurtuluş savaşına devam ediyor !

Çömezin Röportajları:

141

Şikâyet, Şikâyet Üstüne..

Çizen: RAMİZ

Çömez — Şikâyet bürosu derdinizi dinliyor mu?

Yeni nesil — Söylüyoruz ama, dilimizden çakmıyorlar!

Çömez — Şikâyetiniz var mı?

Memur — Biz memuruz, hiç bir şeyimiz yok bayım!

Çömez — Kimi şikâyet ediyorsun?

Esnaf — Kimden kime şekva edeyim, ben dahi şaştım!

Çömez — Şikâyetlerinizi dinliyen var mı?

Halk — Varak-ı mihr-i vefayı kim okur kim dinler?

Çömez — Siz de şikâyet bürosuna baş vuracak mısınız?

Emekli — Hayır, ben başımı taştan taşa vuracağım!

Çömez — Kimden şikâyetçisiniz?

Sarhoş — Şikâyet bürosundan!

Çömez — Kadınlar neden şikâyet ederler?

Kadın — Tabii kocalarından!

Çömez — Şikâyet bürosunda dilekçeleri kim okuyor?

Züğürt — Her halde pabucu büyük okur!

TOMBUL TEYZE

TOMBUL TEYZE BASIN BALOSUNDA :

— Karıcığım, bugün pek ağırlığın üstünde...

— Tabiî, bu gecenin şerefine bütün mücevherlerimi taktım!

T. T. Postası

Tunceli: İn'am Çötelioğlu,

S — Zamane kadınlarının erkeklerden üstün hak iddiaları icabatına uyarak kocalarını kapı dışarı ettiklerini gördüm ve bundan korktuğum için halden anlar munsif harekâtınızla kocanızı kâh sırtınızda, cebinizde, çantanızda taşımanıza bakıp Sıska Dayıyı kıskanır dururdum.

Ne yazık ki cinsiyetiniz itibariyle olacak, modernlikten vazgeçmemekte ve zamanı gelince kocanızı menhus bir haşere gibi (Mart içeri pire dışarı) diye kapı dışarı etmektesiniz. Bunun sebebini bana bildiriniz. Hürmetler.

C — Aziz Bayım!

Sıska Dayıdan vazgeçeceğimi sanmayın! Görünüşe aldanmayın! Biz ikimiz bir bütün teşkil ederiz. Bununla beraber, ikimizin de Mizah ailesinden olduğumuzu unutmayın. Bu hal size karışık geliyorsa şairin sözünü hatırlatırım:

Kadın deniz gibidir, hiç inanmak olmaz ha!

KRAL FIKRALARI

PRENSİN AKLI (Kraliçe Viktorya'nın mektubu)

Prens George'dan büyükannesi Kraliçe Viktorya'ya:

Sevgili büyükanneciğim, 1 Nisan 18 . .

Dün öğleden sonra bir oyuncakçıda, çok güzel bir tahta at gördüm. Onu almayı pek arzu etmeme rağmen param olmadığından alamadım. Bana birazcık para göndermenizi çok rica ederim, sevgili büyükanneciğim.

Hürmetkâr torunun
George

Kraliçe Victoria'dan torunu Prens George'a:

Sevgili Torunum, 2 Nisan 18 . .

Paranı israf etmediğin beni çok sevindirdi. (Baban, paranı cebinde biriktirirsen o atı alabileceğini bana söyledi). İleride daha çok oyuncaklar alacaksın. Fakat şimdilik sen hakiki şeylerin değerini öğrenme çağındasın...

Daima uslu olman temennisile..

Seni çok seven büyükannen
Victoria

Sevgili büyükanneme, 3 Nisan 18 . .

Mektubunuza çok sevindim ,teşekkürler. Mektubunuzu 25 liraya bir el yazıcısına sattım. Görüyorsunuz ki hakiki şeylerin değerini anlıyorum!...

Hürmetkâr torunun
George

KELİMENİN KIYMETİ

XVIII. inci Louis bir gün Nazırlar Meclisinde bulunuyordu. Nazırlardan M. de Corbières dikkatsizliği yüzünden enfiye kutusunu masanın üstünde unutmuştu. Adâba uymayan bu hal XV.... inci Louis'nin gözüne çarptı. Ve memnuniyetsizliğini belli etmemek için de kaşlarını çattı. Fakat M. de Corbières'in oppalığı bu kadarla da kalmıyordu. Enfiye kutusunun yanında mendili de yer almıştı. Kralın tahammülü kalmadığından münakaşayı keserek:

— Zannedersem M. de Corbières, ceplerinizi boşaltmışsınız.

M. de Corbières, şuursuzca yaptığı işi farketti ve soğukkanlılığını muhafaza ederek:

— Haşmetmaab, bir nazırın ceplerinin boş olması, dolu olmasından her halde daha iyidir, diyerek tebessüm edip, kralı yumuşattı...

ANNESİNİN RESMİ

VII. inci Edouard, Galles prensi iken, kendini tanıtmadan halk arasında dolaşmadan büyük zevk alırdı.

Bir köy yörtusundan sonra, bir köylünün, kendisini şehre götürmek için arabasında gösterdiği yere memnuniyetle oturup, arabaciyle dostça konuşmaya başladı...

Ayrılacakları zaman Edouard, onun sırtını okşayarak: «Sana verecek bir şey bulamadığımdan kendi kendime kızıyorum. Üstümde annemin resminden başka bir şey yok. Şayet yol ücretini böyle ödememi kabul edersen, sana istediğin kadar ondan veririm.» Bu teklif karşısında arabacı hiddetini sakl uyamadı: «Yetişir, bana para verme, fakat alay da etme, senin ananın resmini ben ne yapayım!» Prens gülerek: «Al, belki bir değeri vardır deyip, üstünde Kraliçe Victoria'nın portresi bu[illegible] altın lirayı arabacının eline sıkıştırdı...

Ecnebi Karikatürleri

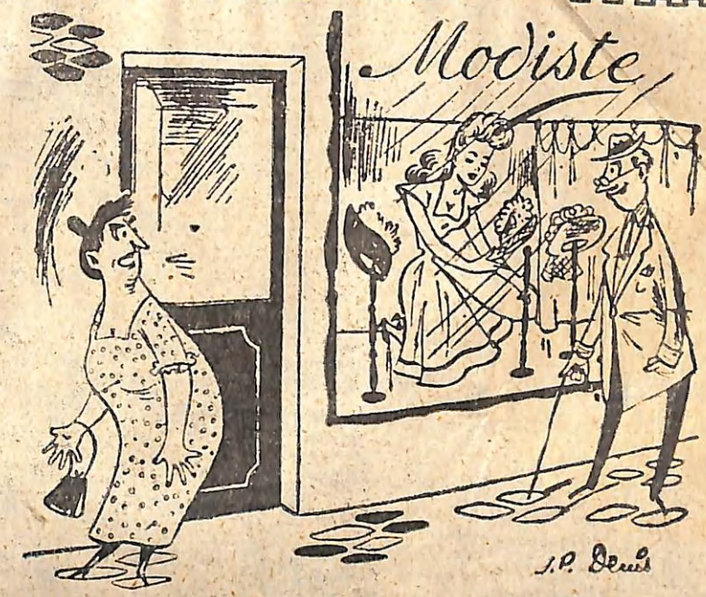

— Vay, şimdi de kadın şapkalarına mı merak sardırdın?

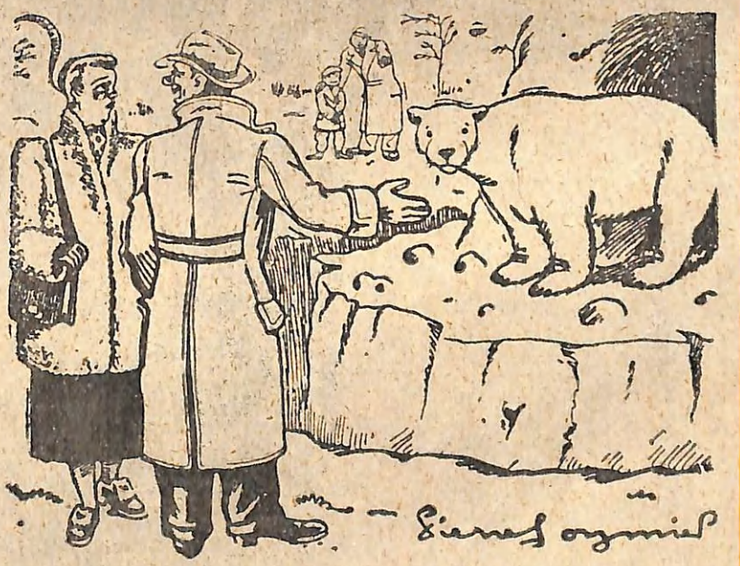

— Şikâyet etme, bak, o da geçen seneki kürkünü giyiyor!

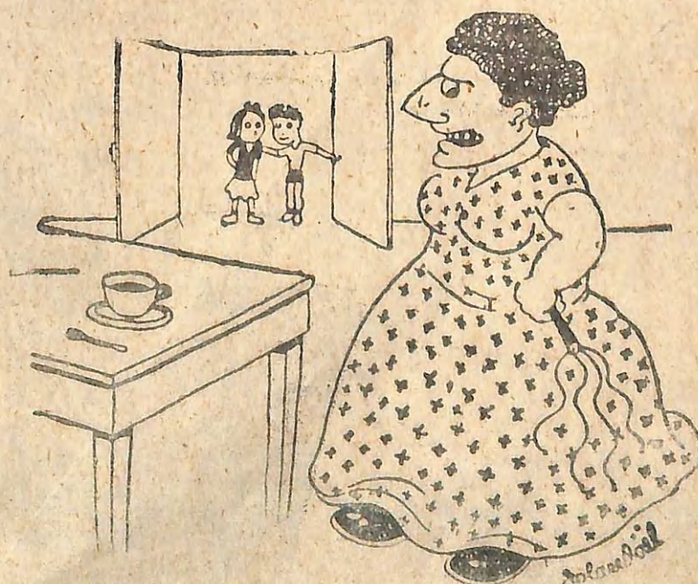

— Gördün ya? İşte müstakbel kaynanan!

Mizah

— Ben bunu nasıl temizliyeceğim? Hem yırtıldı, hem kirlendi!